

(k jubileu Jaromíra Nohavici) Neznám českého písničkáře s tak širokým spektrem tvorby. Neznám českého písničkáře, který jako on vyprodá koncertní halu téměř před zahájením prodeje vstupenek. Takovým tvůrcem je **Jaromír Nohavica**, který se 7. června dožil šedesátky. Bylo o něm napsáno stovky stránek, má své oddané fanoušky i své kritiky. Prožil toho hodně, sahal si i na dno a jsou stránky jeho duše, do nichž vidí jen on sám. V případě umělců vyjadřujících svou tvorbou životní postoj, s nímž se ztotožňují ti, kteří jen cítí a neumějí se vyjádřit, se umělec stává modlou bez bázně a hany. Jenže je to živý člověk, se všemi slabostmi a chybami, jako každý z nás. Co zůstane je tvorba umělce a málokomu se stane, že tvorba umělce přežije.

Spíše je zapomínána ještě během umělcova života. Kolika příslušníkům nejmladší generace něco říká tvorba Vladimíra Merty, Jaroslava Hutky a dalších písničkářů šedesátých a sedmdesátých let. Při slově „folk“ však téměř každý vysloví jméno Jarka Nohavici. Kdyby se mě někdo zeptal, jakou píseň bych si z jeho tvorby vybral, jmenoval bych asi Darmoděje a Těšínskou. Darmoděj se svým nadčasovým textem chodí stále mezi námi. Poslední věta v Těšínské po slunných představách mě vždy zamrazí vidinou plynových komor plných nevinných dětí se žlutou hvězdou. Právě proto, že Nohavica ve svých nejlepších písních nebyl laciný a prvoplánový, je mu dáno oslovovat další a další, kteří umí vnímat. Jistě, ve svém díle má i slabší místa, ale na rozdíl od jiných, kteří mají jen slabá místa a v podstatě je jim jedno, o čem zpívají, si Nohavica „luxus svých slabších míst“ může dopřát, aniž by negoval vrcholy své tvorby. Jeden můj kamarád, který píše básně a velmi dobré texty k písním, mi jednou řekl: „Nohavica, to je posel.“ Přeji Vám, milý Jarku, ať Vám to skládá, textuje a hraje dalších šedesát let, vítejte mezi nás, šedesátníky.